

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi J. L.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. akt IV KO 124/17
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 6 lipca 2021 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 7 maja 2021 r. J. L. (dalej: skarżący) wniósł „kolejną skargę na nieuzasadnioną przewlekłość rozpoznania wniosku o stwierdzenie nieważności postanowienia SSN Wiesława Kozielewicza z 7 grudnia 2017 r. wydanego z rażącym naruszeniem prawa i popełnieniem przestępstwa”. Z treści pisma wynikało, że wniosek taki został złożony 8 października 2018 r. W uzasadnieniu skarżący stwierdził, że pomimo tego, iż wycofał on wniesione zażalenie na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z 15 maja 2017 r. o odmowie wszczęcia śledztwa (sygn. akt PR 2Ds (...)), sędzia SN Wiesław Kozielewicz postanowieniem z 7 grudnia 2017 r., na podstawie art. 37 k.p.k., przekazał je do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.

Skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi, poprzez wskazanie przed jakim sądem i pod jaką sygnaturą toczy się postępowanie z wniosku z 8 października 2018 r. o stwierdzenie nieważności postanowienia Sądu

Najwyższego z 7 grudnia 2017 r., o którym mowa w skardze, w terminie tygodniowym od daty doręczenia wezwania, pod rygorem odrzucenia skargi. W odpowiedzi skarżący podniósł, że pismem z 8 października 2018 r. złożył wniosek o stwierdzenie nieważności powyższego postanowienia, jednakże nie został on w ogóle poinformowany o wszczęciu postępowania w tym zakresie, tj. nie został poinformowany do jakiego wydziału Sądu Najwyższego zostało skierowane to pismo i pod jaką sygnaturą toczy się postępowanie. Tym samym nie uzupełnił on w sposób prawidłowy wskazanych mu braków formalnych skargi.

Ustalono jednocześnie, że powołane przez skarżącego pismo z 8 października 2018 r. zostało przekazane według właściwości przez Sąd Apelacyjny w (...) do Sądu Okręgowego w P. Następnie zostało ono zarejestrowane tam jako skarga na przewlekłość postępowania (sygn. akt II S (...)), którą Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z 7 stycznia 2019 r. pozostawił bez rozpoznania, z uwagi na nieuzupełnienie przez skarżącego braków formalnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania), strona może wnieść skargę na stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Ustawodawca w przepisie art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania wskazał warunki formalne, jakie musi spełnić skarga na przewlekłość postępowania, aby mogła zostać rozpoznana. Po pierwsze, skarga powinna czynić

zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać: żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Skargę, która nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 9 ust.1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania).

Analiza treści pisma skarżącego prowadzi do wniosku, że nie zawiera ono określenia postępowania, w którym miałyby dojść do przewlekłości. Z akt sprawy związanej ze wspomnianym przez skarżącego wnioskiem wynika bowiem, że postępowanie przed Sądem Najwyższym nigdy nie zostało formalnie wszczęte. Taki stan rzeczy spowodowany był nieuzupełnieniem braków formalnych przez skarżącego, co skutkowało pozostawieniem pisma, w którym wniosek ten się znajdował, bez rozpoznania przez Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z 7 stycznia 2019 r. (sygn. akt II S (...)).

Na marginesie należy zaznaczyć, że ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego nie przewiduje środka prawnego w postaci wniosku o stwierdzenie nieważności orzeczenia. Nie mógłby on zatem zostać merytorycznie rozpatrzony przez sąd i musiałby zostać pozostawiony bez rozpoznania.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, należy uznać, że skarga nie czyni zadość wymaganiom z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania i w konsekwencji podlega odrzuceniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, orzekł jak w sentencji postanowienia.